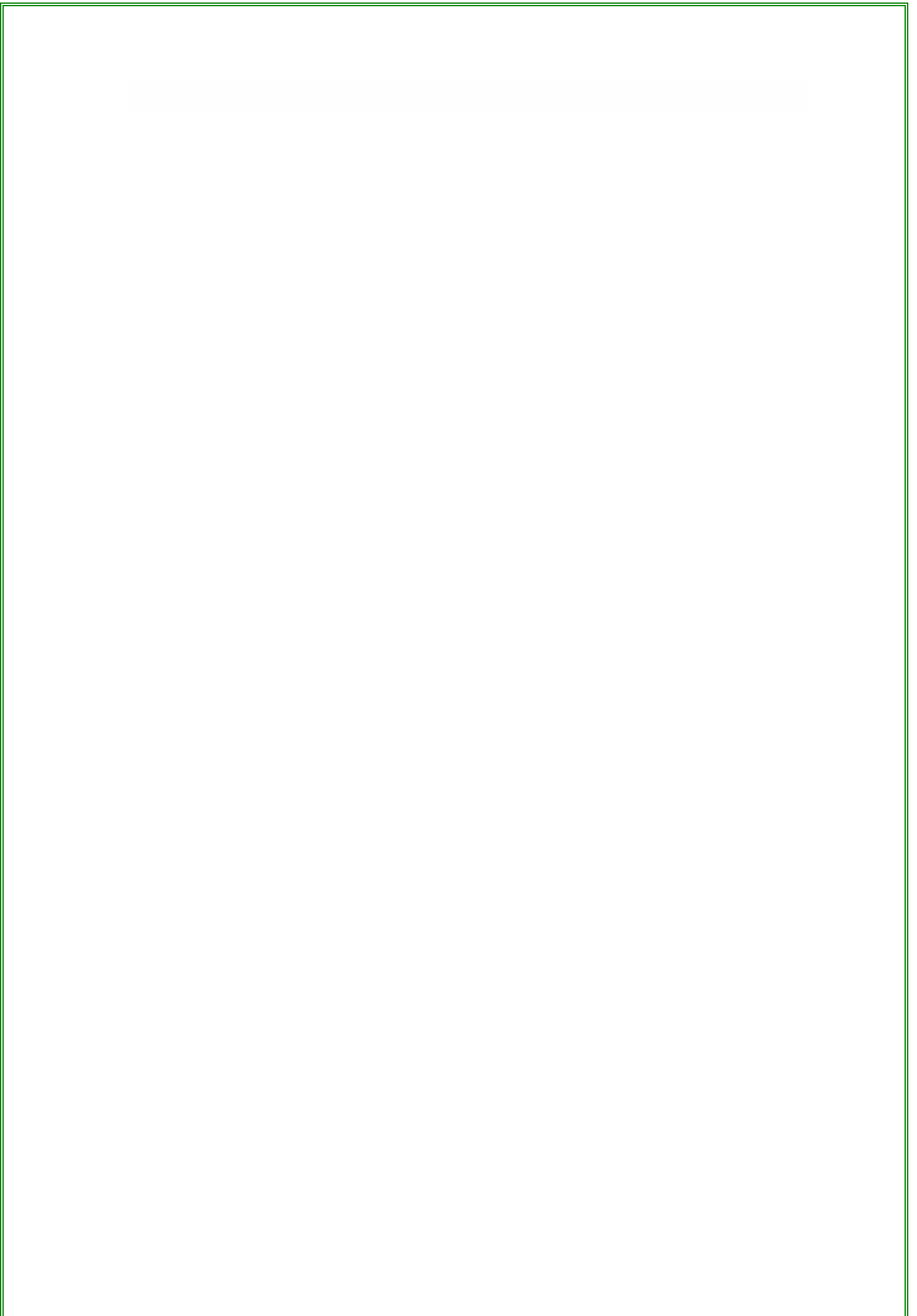

BREUS I BREVÍSSIMS DELS ORFES

els (xicotets) orfes

Toni F. -

eIPac -

Sícoris -

miu -

il cavaliere rosso -

Carmen -

els breus i brevíssims

- Vale
- Maleadicció
- Pura impotència
- KOMATSU
- L'encontre
- Per un dia vaig abandonar els llibres i la família i me'n vaig anar al bar...
- La vigília del gat
- 20 minuts
- ... que m'enamora
- Ell, molts anys després d'una separació dolorosa, en la qual ella aprofita per fer-li mal, a ell, i la rancúnia l'ofega sense deixar-la oblidar els moments més foscos, sòrdids i dolents, i passa el temps i oblida l'amor i aquells temps, quan creixien junts, de joia, tendresa, complicitat i tantes coses compartides que els van fer feliços, als dos, i que, ella, ara i encara, considera un temps perdut de la seua vida
- Colors
- xxxxxxiiiiicccleeeeeeeeetttt

Vale!

: -)))

Toni F.

Maleadicció

Em vaig aborronar en adonar-me que, aquesta vegada, venien per mi. Els que hi quedàvem havíem estat preguntant-nos, encabits en aquella estretor, amb quins criteris ens treien d'on ens havien tancat (dels que s'havien emportat no hi tornava ningú).

Després d'uns cops contra la duresa d'una enorme taula, em van ficar el cap dins d'una mena de molsa molla i humida, alhora que sentia que m'acostaven una flama per baix.

El terror s'apoderà de mi quan vaig sentir la cremor i l'olor nauseabunda a socarrat.

Quan, minuts eterns més tard, em van rebregar i em van deixar quasibé mort en aquella superfície gèlida junt a altres companys abatuts, abans d'expirar, vaig tenir temps per maleir-lo: Que el fum, que havia extret de mi i els meus companys i que ell havia aspirat, li causara un càncer de pulmó!

elPac

Pura impotència

Escriure un microrelat no és cosa fàcil, encara que d'entrada sembli tot el contrari. Fan falta fonamentalment dos requisits: enginy i síntesi. I, per descomptat, tenir alguna cosa a dir.

Des que al bloc d'"Els orfes" s'havia proposat als participants d'escriure'n un, va estar donant-li voltes a la idea i fixant-se en tot, a veure si aconseguia un mínim d'inspiració. Tot en va... Semblava que les muses no li eren favorables.

-I si provo l'escriptura automàtica o allò que Unamuno anomenava "a lo que salga"?... Ah, però això no ho pot fer qualsevol; es necessita molt de talent! I sobre tot concisió, molta concisió.

Va engegar l'ordinador. Quan va tenir davant la pàgina del bloc, va tornar a llegir-se els dos textos publicats. Instants després s'encenia una cigarreta mentre fullejava alguns llibres que hi havia damunt la taula...Res a fer! No va trobar altra cosa que resistència i un bloqueig cada cop més aclaparador.

Aquella maleïda síndrome del full en blanc no es va voler fer fonedissa. Ara ja començava a sospitar que no se'n desfaria mai.

Sícoris

KOMATSU

Dia 1

El seu moviment lent i harmeniós em va cridar l'atenció.
Era imponent, força nova, d'un groc llampant,
sobresaltava sobre la terra moguda.

Dia 2

Vaig veure com se la mirava, atentament, com demanant-
li, amb tendresa, el seu esforç i complicitat.

Dia 3

Acaronava la terra acabada d'abocar, lentament, amb
molta suavitat, amunt i avall passava el cullerot.

Dia 4

L'han canviat de destí, ja res no serà igual.

Miu

L'encontre

Ella

En alguna part deu existir aquest home capaç d'apreciar la bellesa que en mi puga haver-hi, de descobrir-me, de desitjar-me, d'enamorar-se de mi i no voler separar-se mai més del meu costat. Aquest home, aquest príncep blau, que, ignorant la meua existència, va pel seu camí sense veure, sense sentir, sense desitjar; en el moment en què ens trobem, també començarà a albirar i a sentir la bellesa de l'amor.

Una vegada junts, seré feliç amb la seguretat de la continuïtat, de la permanència, de l'eternitat.

Sí, arribarà aquest home. Serà atent i tendre com aquell xicot que em va retornar la bosseta que m'havia caigut de les mans en anar a agafar l'autobús, i em va ajudar a pujar-hi prenent-me delicadament pel braç. Es va acomiadar precipitadament amb un somriure (l'autobús marxava, i jo amb ell!). Des de la finestreta li vaig aixecar la mà en senyal d'adéu, d'a reveure, fins que ens trobem.

Ell

Mira que n'hi ha de pesades! Em va costar desfer-me'n, d'ella. Li vaig donar allò que li havia caigut i no em deixava anar. Incòmode i avergonyit, li vaig fer una ganyota, tot just mentre es tancaven les portes de l'autobús i aconseguia desempallegar-me d'ella.

elPac

**Per un dia vaig abandonar
els llibres i la família
i me'n vaig anar al bar...**

5-0!!!!!!

Toni F.

La vigília del gat

Alce el meu cap cap a tu i et mire des de darrere del somni. La meua pell pressenteix la teua carícia i la meua espina es tiba per a abastar millor la teua mà.

Et mire i et dic amb els ulls quant et vull. I la teua mà recorre la meua esquena i s'enfonsa en la meua panxa i el teu corrent i el meu es fonen, i tot el que tens i tot el que tinc es barreja i pense que sense tu no podria viure mai aquest instant.

Després, la teua absència colpejarà les meues temples. I alçaré el meu cap cap a tu i et miraré des de darrere del somni, ara, de tenir-te. Et vull, ho saps. Encara que et tornes al teu món i em deixes amb el buit de la teua mà en la meua pell.

il cavaliere rosso

20 minuts

Mamaaa, la cuina està plena de formigues!!!!!!

Mammaaa, que em vesteixeeeee?

Mammaaa, el colcao me'l volia posar jo!!!

Mama, avui compra'm les cartes màgic....

Mamaaa, no trobo l'equip d'educació física....

Mama, avui qui ens ve a recollir?

Mammaaa, no em vull rentar les dents...

Mamaaa, 2 cues i ben rectes....

Adéu, Mama .

No ten vagis, Mammaaa... jo vull venir a treballar amb tu...

Mamaaa, dos petons abans de marxar.... i tres i quatre...

Mira, Mammaaa, una formiga que encara es mou!

Miu

...que m'enamora

Recolzada en el meu llit, a través de la porta entreoberta, contemple amb gran interès la bella dona que, dempeus, ocupa un angle de la sala.

Admire la bella i estilitzada figura, l'elegant vestit negre, els braços nus, l'estrany maquillatge.

No em parla, però els seus gestos, la seua mirada són eloqüents: pretén presentar-se atractiva als meus ulls, desitjable. Ambdues ens comprenem. Així i tot, no m'atrevesc a aixecar-me, a anar a la seua trobada.

Sorprenentment, és ella qui ve a buscar-me. Arriba fins al meu llit, s'hi ajau en actitud d'espera.

Arraulida en l'angle oposat, la contemple: la blancor de la seua pell -els blancs braços, el pàl·lid maquillatge-, l'ara blanc vestit, gairebé túnica.

Els seus ulls, emmarcats per un aspa que li creua el rostre, m'atreuen irremeiablement. Decidesc apropar-me, amb lentitud. M'incline sobre ella i acaricie lleument el seu braç nu. M'estremeix el contacte de la seua pell, la mire fixament. Pensava que no eres humana, li dic.

De sobte, canvia l'expressió del seu rostre. En apropar els meus llavis als seus, interposa la seua mà: se sent descoberta. Intenta ocultar la sobtada transformació de la seua boca, no humana, d'animal ara.

Intente fugir, desprendre'm dels seus braços. Ella riu, ja sense reserves, l'horrible boca al descobert.

Cride: No, no! Ets la mort. No!

Carmen

Ell, molts anys després d'una separació dolorosa, en la qual ella aprofita per fer-li mal, a ell, i la rancúnia l'ofega sense deixar-la oblidar els moments més foscos, sòrdids i dolents, i passa el temps i oblida l'amor i aquells temps, quan creixien junts, de joia, tendresa, complicitat i tantes coses compartides que els van fer feliços, als dos, i que, ella, ara i encara, considera un temps perdut de la seua vida

...i, no obstant això, tu ets un pòsit dolç i feliç, destil·lat de la meua memòria.

elPac

Colors

Fa ja molts anys que no tinc pare (encara que el vaig tenir), era blau.

I la meua mare està convertint-se en una xiqueta xicoteta a la qual he de cuidar (amb la desesperació de veure trencar-se un joguet molt volgut), segueix sent verd.

Ha passat el dia de reis (acabe de comprar per a mi un rellotge, per a aconseguir el present), és groc.

icr

xxxxxxiiiicccleeeeeeeetttt

Bossa, el busco.
El trobo, l'obro
el destapo.
L'apropro als meus llavis.
El mastego. Frescor.
Bombolles.
L'estiiiiiiiiiiiiiiro.
El llenço.

miu

MAKING OFF

Blank header area with faint horizontal lines.

Els orfes ha dit... (28 de novembre de 2010 11:43)

Fem una nova entrada per anar penjant "Els breus i brevíssims" de creació pròpia que ens arriben al bloc.

S'hi poden incloure en els comentaris i anirem passant-los a dalt a l'entrada.

S'hi admeten totes les col·laboracions.

icr ha dit... (29 de novembre de 2010 23:46)

Caram, miu, què bo!

T'agrada pujar el nivell...

Per què Komatsu?

miu ha dit... (30 de novembre de 2010 10:11)

gràcies icr, ho dius seriosament?

Porto 6 mesos anant a treballar per una carretera en obres, habitualment escoltant música clàssica, perquè les tertúlies matinals són avorridíssimes. Estan fent una macro carretera amb moltes excavadores i moltes aturades a mig camí, de manera que he tingut temps per assaborir la construcció de la mateixa (impressionat com destrossen muntanyes, i trist), i us puc assegurar que el moviment de la meva KOMATSU era pura harmonia, i ja no hi és...

fins llavors desconeixia que Komatsu era una marca d'excavadores! però penso que l'artista era el conductor... us prometo que la mirava amb "carinyo" i semblava que li parlés...

elPac, ara em miraré les cigarretes d'una altra manera, pensant en elles!!, molt bo! fins i tot he notat el fàstic que sent la cigarreta quan entra en contacte amb la boca, eccsss!!

I el de la Sícoris, no cal ni dir-ho...t'imagino escrivint i publicant teories com en Vila-Matas!! ja saps d'on sortirà el teu club de fans, oi?! i deixa de fumar, pobres cigarretes!!! que ja has vist que tenen males puces!!

I els del Toni F. : !!!!

Sícoris ha dit... (30 de novembre de 2010 10:42)

Moltes gràcies, Miu, sobre tot per la referència a Vila-Matas (no he de menjar sopes ni res...) I pel que fa a allò de les cigarretes... a hores d'ara, ja són elles les que em fumen a

mi...

Quan vaig veure l'originalitat sintètica del Toni i el relat tan descriptiu i brutal d'elPac, vaig pensar que ho tenia difícilíssim. I després, en llegir el teu, vaig quedar literalment sense paraules: pura poesia (i, per cert, jo tampoc sabia què era allò de "Komatsu", així que me'n vaig informar.) S'ha de tenir molta sensibilitat per a transformar en poètica una cosa tan prosaica!

Toni F. ha dit... (30 de novembre de 2010 14:39)

Un altre de minimal:

5-0!!!!!!

(Per un dia vaig abandonar els llibres i la família i me'n vaig anar al bar...)

Anònim ha dit... (30 de novembre de 2010 14:43)

Per les i els de Barcelona (potser us pot interessar):

<http://jorgecarrion.com/blog/?p=965>

elPac ha dit... (5 de desembre de 2010 12:24)

M'agraden els vostres relats, Sícoris (metarelat desesperat),

Miu (poètic i suggerent)!

Ànim a tots i no us rendiu!

il cavaliere rosso ha dit... (8 de desembre de 2010 22:55)

La vigília del gat

miu ha dit... (9 de desembre de 2010 9:50)

elPac i icr, boníssims!!

L'encontre...és una descripció absolutament realista de les diferències entre els pensaments femenins i els masculins.

La vigília del gat...fins i tot m'ha semblat sentir els roncs de plaer del gat...

elPac ha dit... (9 de desembre de 2010 11:59)

La vigília... m'ha semblat pura poesia felina, un amor preciós. Això s'anima.

Anònim ha dit... (13 de desembre de 2010 18:16)

rien ne va plus?

elPac ha dit... (13 de desembre de 2010 19:59)

Pots animar-te tu si vols, Anònim: A cals orfes pot participar tothom.

icr ha dit... (13 de desembre de 2010 21:03)

Amb el títol "La política del País Valencià", p. e., allò d'en/na Anònim també podria ser un breu...

Miu ha dit... (14 de desembre de 2010 17:32)

un de domèstic:
20 MINUTS

Carmen ha dit... (14 de desembre de 2010 17:48)

Em llançaré al bou:
...que m'enamora

icr ha dit... (14 de desembre de 2010 19:03)

m'encanta el de miu
el de Carmen em fa por
uuuuuuuuuuuh
la túnica encara es moooooooooou!

miu ha dit... (14 de desembre de 2010 22:25)

Carmen, bon breu! quina mort més seductora!! quin iuiu, com diu en icr...

elPac ha dit... (17 de desembre de 2010 13:09)

Ell, molts anys després...

miu ha dit... (17 de desembre de 2010 13:56)

uau, elPac quants sentiments en 7 línees...hi ha qui escriu novel.les amb molts menys!!
El que més m'agrada és el final...l'actitud d'ell,
emocionalment intel.ligent, i fins i tot el ritme denota pau...i perdó?

Sícoris ha dit... (17 de desembre de 2010 14:42)

Sou TOTS uns artistes!!!

elPac ha dit... (17 de desembre de 2010 19:05)

Sí, Miu, perdó i oblit de tot allò dolent.

El brevíssim només és l'última frase; el que està en negreta és el títol (llarg a consciència amb la idea d'explicar el microrelat d'una frase només).

Gràcies pels elogis: no es mereixen.

miu ha dit... (18 de desembre de 2010 23:19)

ups... corregeixo:

uau, elPac quants sentiments en un sol títol...hi ha qui escriu novel·les amb molts menys!!

El que més m'agrada és el breu...l'actitud d'ell, emocionalment intel·ligent, i fins i tot el ritme denota pau...i perdó?

Sí que es mereixen..

icr ha dit... (12 de gener de 2011 13:10)

Colors.

miu ha dit... (13 de gener de 2011 10:03)

icr, m'encanta el teu breu, m'ha semblat bonic i tendre, amb un pinzellada de trista melancolia.

miu ha dit... (25 de febrer de 2011 20:25)

xxxxxxiiiicccleeeeeeeetttt.

Blank Document

edicions de l'ocell de foc

**<http://edicionsdelocelldefoc.wordpress.com/>
<http://elsorfesdelsenyorboix.blogspot.com/>**